

Kosta Trifković
LJUBAVNO PISMO

Šaljiva igra u jednome činu

OSOBE

VASA VIDIĆ, lečnik

MARIJA, njegova žena

EVICA, njegova sestra

MILAV, Evičin ljubavnik

LAZA DRAŽIĆ, advokat

SOFIJA, njegova žena

JOVAN, Vidićev sluga

Zbiva se u Vidićevoj kući.

Kosta Trifković

LJUBAVNO PISMO

Šaljiva igra u jednome činu

OSOBE

VASA VIDIĆ, lečnik MARIJA, njegova žena EVICA, njegova sestra MILAV, Evičin ljubavnik LAZA DRAŽIĆ, advokat SOFIJA, njegova žena JOVAN, Vidićev sluga

Zbiva se u Vidićevoj kući.

PRVA POJAVA

(Ukusno nameštena soba, desno u začelju naslonjača, a blizu nje visi šlafrok).

JOVAN

JOVAN (stupa u sobu): Sluga biti, to je sto puta gore nego biti gospodar. Kad bih se još jedared na svet rodio, to bi samo pod tim uslovom učinio da ne budem sluga. Još me samo to teši da čitav svet nije ništa drugo nego sluga. Jer, na primer, ko je sluga, taj je već po sebi sluga; moj gospodar, kao lečnik, sluga je svojih bolesnika; advokati, trgovci, zanatlije, to su sluge svojih mušterija; sudija je sluga sviju procedžija; ministar je sluga celoga sabora; sabor je sluga svojih birača, birači su sluge svojih korteša; korteši opet služe onom koji bolje plati; i tako dalje i tako dalje. Sve, dakle, na jedno izlazi i zavisi od slučaja. Ja sam, na primer, danas slučajno baš sluga, a ministar je slučajno ministar, a sutra može slučajno ministar biti sluga, a ja slučajno ministar. Sluga sam ponizan, kad bih ja bio ministar!

Prvo i prvo bih se starao za potomstvo, to jest, dao bih se fotografisati da ima spomen od mene; pa onda bih se starao za svoje bližnje, to jest, pozvao bih celo ministarstvo na čast; pa onda bih se starao za ostali narod, to jest, načinio bih nov zakon o plaćanju poreza; pa onda bih se, bogme, postarao i za sebe, to jest, iskao bih se da dođem u penziju, pa bih lepo, mirno i spokojno živeo i davao novac pod interes. Da, da, to bi vrlo lepo bilo, kad bi bilo; ali pošto nije, to, Jovane, mani se umstvovanja i gledaj svoga posla. Posla? — Ko bi radio na takoj vrućini, i to odmah posle ručka? (Gleda na sat). Tek je jedan i po sat.

Gospodar spava, gospoña spava, gospoñica po svoj prilici, ako ne piše ljubavna pisma, takoñe spava, dakle ćeš, Jovane, i ti spavati! (Priñe naslonjači). Naslonjačo draga, u tebi sam sanjao više puta o lepšoj budućnosti, u tvoja ću se naručja i sada da bacim. (Sedne). Krasna komocija ovaka jedna naslonjača. Mora da su je sluge izmislile. Oho, ta ja sam u novom kaputu. Lepa štedljivost! Da na što je gospodarov šlafrok?! (Ustaje, skida kaput i oblači šlafrok). Štedljivost je kruna sviju ostalih vrlina, rekao je neki filozof čije ime po svoj prilici nikad nisam ni čuo. (Sedne). Pa sada zbogom, svete, ja se s tobom praštam; ali na kratko vreme, to jest, dok gospodar po mene ne zazvoni. A, a!

(Zeva i zaspi)

DRUGA POJAVA

EVICA i JOVAN

EVICA (stupi lagano u sobu): Jovan i to, po svome običaju, u naslonjači i u bratovljevom šlafroku. Sasvim dobro, neću ga još probuditi. Prvo da vidimo šta Milan piše. (Izvadi pisamce i čita).

„Slatka moja Evice! Ja ću doći tačno u šest sati; ali ako želiš da dođem pre, a ti mi javi, jer bih se i onako vrlo rado oprostio jedne nenasnosne posete koja mi je za posle podne prijavljena. Kako stoji sa našim stvarima? Hoće li naša ljubav još dugo ostati nenasnosna tajna? Oh, jedva čekam da celom svetu kažem da te neizmerno ljubim. Tvoj Milan.” (Poljubi pismo). Dragi moj Milan, kako me voli, kako je nestrašiv. Ah! A zar ja nisam? Kad bih samo smela da se bratu ispovedim! Već sam toliko puta naumila, pa kad već mislim gotovo je, a meni se tako nešto stegne ovde (pokazuje na grlo) da nisam u stanju ni rečce izustiti. A kad bi me brat zapitao šta mi je, onda mu kažem da me boli glava, a on me onda po sata savetuje da se čuvam od promaje, i da mi neke pilule koje moram da gutam ni kriva ni dužna! Do sada sam već zbog Milana sto dvadeset i sedam pilula progutala! Toliko žrtava nije valjda prinela ni Julija svome Romeu! Ali brzo da mu odgovorim. Čini mi se kad mu pišem da se s njime razgovaram. (Priđe stolu i piše pismo). „Dragi moj! Tvoje sam pismo primila i poljubila.

Veliš da ćeš doći u šest sati, a ako želim pre, da ti javim. Dakako, što pre to bolje! Tako ćeš se bar oprostiti nenasnosne posete koja te očekuje.

Moji još ništa ne znaju, zato naša ljubav još mora ostati tajna. Čuvaj se, molim te, da se kako ne odaš. Skorim do viđenja. Tvoja Evica.”

Tako, pismo je gotovo, a sada ćemo da probudimo postiljon damura!

(Priđe Jovanu), Jovane! (Jovan hrče). Jovane more!

JOVAN: Ne drmajte me!

EVICA: Šta je? Šta govoriš?

JOVAN: Ne drmajte me, velim, kad se fotografišem.

EVICA: Šta je? Fotografišeš?

JOVAN: Nikad mira od navala deputacija.

EVICA: Deputacija?

JOVAN: Ostavite vašu molbu ovde, ja ću već videti.

EVICA: More, Jovane, šta je tebi? Zar ti još spavaš? (Drma ga).

JOVAN: He, ministarska se stolica jako ljulja.

EVICA (drma ga): Ustani kad ti kažem!

JOVAN: Odstupam, dajte samo penziju!

EVICA: More, Jovane, zar ti još spavaš?

JOVAN (skoči): Spavam? Ja! Dakle to nije u istini! O, što ste me probudili, gospoñice, bar da ste samo još malo pričekali da dobijem penziju za ovaj mesec.

EVICA: Ovo ćeš pismo predati gospodinu Milanu.

JOVAN: Razumem! (Za sebe). Kažem ja da nije spavala.

EVICA: Ali onako da niko ne vidi.

JOVAN: Razumem!

EVICA: Evo ti pismo. (Pruži mu pismo, a Jovan uzme pismo i pruži drugu ruku). Razumem! (Da mu napitka). Ali odmah da si predao, stvar je vrlo žurna! (Ode).

TREĆA POJAVA

JOVAN

JOVAN: Razumem! (Gleda novac). Samo šestak? Cena je jako pala!

Kod prvog je pisma bila mnogo veća poštarina. H-ja! Kakva poštarina, onakva i pošta. Ko manje plati, taj duže čeka. Da ja zažmurim, ne bih li kako došao do moje penzije (sedne u naslonjaču), a pismu valjda neće škoditi ako se malo zgreje u mome džepu. (Turi pismo u džep od šlafroka). Dakle, da produžimo spavanje. Gde sam ono ... stao? ...

(Počne dremati). Da... reč je bila o penziji... Držim vas za reč ...

gospodo ... za reč ... (Čuje se zvono. — Jovan ņipi). Gospodar!...

(Čuje se spolja Vidićev glas: „Jovane“) Evo me, evo! (Brzo skida šlafrok i obuče kaput, a pismo ostavi u šlafroku — čuje se opet: „Jovane“.) Šta zapovedate? Nikad mira... (Čuje se opet: „Ta Jovane“) od silnih interpelacija! (Poņe).

ČETVRTA POJAVA

VIDIĆ i JOVAN

VIDIĆ (stupi): Zar si ti gluv? Moram li ja deset puta vikati? Šta si stao? Gde je moj šlafrok? (Jovan mu doda — Vidić ga obuče.)
Odlazi!

Pa budi tačniji, ako želiš mene služiti.

JOVAN (za sebe): Služićeš i ti mene, samo dok se ja razbolim!
(Ode).

PETA POJAVA

VIDIĆ, zatim DRAŽIĆ

VIDIĆ (pogleda na sat): Dva sata i po. Spavao sam dakle čitav sat. Baš dobro ovako malo prodremati posle ručka. Moja žena zacemento još spava, idem da je probudim. (Poñe k vratima).

DRAŽIĆ (s vrata): Servus, Vaso!

VIDIĆ: O, servus, Lazo! (Rukuju se). Koje dobro? Ali de sedi... Hoćeš jednu cigaru ili voliš na lulu?

DRAŽIĆ: Neću ništa. Nemam vremena, moram odmah ići. Došao sam samo da vam javim da će moja žena doći k vama na posle podne.

VIDIĆ: Tome će se moja Marija radovati. Idem odmah da joj kažem.

DRAŽIĆ: Ostani samo ovde. Kaži joj docnije. Imam nešto razgovarati s tobom.

VIDIĆ: Ho, ho! Pa je li što ozbiljno?

DRAŽIĆ: Sasvim ozbiljno!... To jest, nije baš tako ozbiljno, al' je ipak dosta ozbiljno.

VIDIĆ: Lepo, ako te razumem, nek sam hulja!

DRAŽIĆ: Slušaj ... Jesmo li ovde sami?

VIDIĆ (gleda ispod stola): Sasvim sami. Pinč je otišao u drugu sobu.

DRAŽIĆ: Tebi je uvek do ludorije. Slušaj, doktore, ja bih te nešto molio.

VIDIĆ: Prvo, da to što ćeš mi reći ne kažem tvojoj ženi.

DRAŽIĆ: A, to se razume!

VIDIĆ: Drugo, da to što ćeš me moliti odmah učinim.

DRAŽIĆ: A, to se razume!

VIDIĆ: Treće, da mi u podobnom slučaju na usluzi stojiš.

DRAŽIĆ: I to se razume!

VIDIĆ: Dakle znam već šta je! (Vadi buñelar). Izgubio si na farblu, pa hoćeš da ti uzajmim novaca.

DRAŽIĆ: Ni nalik!

VIDIĆ: Onda na šlageru.

DRAŽIĆ: Ali ni nalik, kažem ti, sasvim nešto drugo.

VIDIĆ: Onda ne znam šta je.

DRAŽIĆ: Da si me slušao, već bi odavno znao.

VIDIĆ: A ti govori, čoveče, govori! Ne može čovek da reči iščupa iz tebe.

DRAŽIĆ: Lepo, još sam ja kriv! Dakle slušaj.

VIDIĆ: Slušam.

DRAŽIĆ: Tebi je poznato da sam ja još kao neženjen...

VIDIĆ: Dakle pre tri meseca!

DRAŽIĆ: Tako je!... imao neko malo poznanstvo sa gospoñom Evicom.

VIDIĆ: Hoćeš da rekneš da si vodio ljubav.

DRAŽIĆ: Poznanstvo, ljubav, kako se uzme. Dakle, to je bilo još kao neženjen...

VIDIĆ: Pre tri meseca.

DRAŽIĆ: Pa dobro, dakle pre tri meseca.

VIDIĆ: Kad si bio još neženjen.

DRAŽIĆ: Al' hoćeš li me pustiti do reči?

VIDIĆ: Ćutim kao mušica.

DRAŽIĆ: Dakle, gde smo zaostali?

VIDIĆ: Pitao si me, jesmo li sami; rekoh da jesmo.

DRAŽIĆ: Dobro dakle. Pre tri meseca, još kao neženjen, vodio sam ljubav sa gospoňom Evicom.

VIDIĆ: Bez znanja njenoga muža?

DRAŽIĆ: Ma naravno! Ona mi je jedared i pisala, onako kao što se to već piše.

VIDIĆ: „Dražajši Lazo! Ja te ljubim!...Ja te obožavam, moja ljubav srce vernost ... grob ... smrt.”

DRAŽIĆ: Tako, tako, na tu formu!

VIDIĆ: „Ti si moja nada, moja uteha, život moj!”

DRAŽIĆ: Otprilike tako. Al' slušaj me dalje. Dakle, gde sam ono stao?

VIDIĆ: Pitao si me jesmo l' sami... i ja...

DRAŽIĆ (srdito): Ta mani se ludorija! Dakle, meni je Evica jedared i pisala. H-ja! To je moglo onda još biti — sada, bogme, sad sam oženjen!

VIDIĆ: Već tri meseca!

DRAŽIĆ: Sada tako što ne ide! A posle, čini mi se da je njen muž nešto i primetio, pa pazi na svaki njen korak. Jednom reči, sada prestaje razgovor.

VIDIĆ: Dobro, a ti počni što drugo!

DRAŽIĆ (srdito): Bože moj, ne mislim ja naš razgovor! — Dakle, gde sam stao.

VIDIĆ: Pitao si me ...

DRAŽIĆ: Ne, ne, znam već. Dakle, onomad sam bio na besedi i, ovamo onamo, u četvorci reče mi Evica...

VIDIĆ: „Gospodin Dražić, vi biste me ...”

DRAŽIĆ: Da! — „Gospodin Dražić, vi biste me jako obvezali, kad biste mi moje pismo vratili.” — Ako vam mogu time uslugu učiniti!

VIDIĆ: Rekao si ti?

DRAŽIĆ: Da! Ja ću ga odmah po pošti poslati. — „Ne, nipošto po pošti!”

VIDIĆ: Reče ona?

DRAŽIĆ: Da! „Jer moj muž, od nekog vremena, sva moja pisma otvara, već, ako možete, onako ispod ruke.” U tom se figura svrši, a

celo veče zatim ne imadoh prilike zapitati je, kako razume ona to ispod ruke. Mislio sam od to doba kako da to učinim, dok se najposle nisam setio tebe! Ti si njen kućevni lečnik, je l'?

VIDIĆ: Ja sam tako srećan!

DRAŽIĆ: Dakle se nisam prevario! Pa sada dolazim sa svojom molbom. (Izvadi pismo). Evo, to je to pismo, i ja te molim, kao svoga prijatelja, da ga predaš gospođi Evici.

VIDIĆ: Ja?

DRAŽIĆ: Ti, da! Kad otideš njojzi, a ti ćeš joj lepo predati i kazaćeš. Šta ćeš joj kazati?

VIDIĆ: Kazaću joj, evo gospodin Dražić šalje vaše ljubavno pismo.

DRAŽIĆ: Ne, nipošto! Kaži joj da joj šaljem obligaciju iz njene parnice.

VIDIĆ: Koju je izgubila!

DRAŽIĆ: Kako? Ta ja sam joj dobio parnicu.

VIDIĆ: Onu, ili ovu sa ovom obligacijom?

DRAŽIĆ: Da, da, imaš pravo! — Dakle, molim te lepo, nemoj da zaboraviš. Ja sad idem, imam još malo posla, pa ću docnije doći, dotle će i moja žena biti ovde. Dakle, nemoj da zaboraviš! Pa molim te, zapečati ovo pismo u kakvu kuvertu. Ja nisam imao vremena, upravo bojao sam se da ne opazi — već znaš ko.

VIDIĆ: Nemaj brige!

DRAŽIĆ: Hvala ti, prijatelju! Uostalom, mislim da nije nužno kazati...

VIDIĆ: Šta?

DRAŽIĆ: Da moja žena ne mora o tome ništa znati.

VIDIĆ: A, to se razume!

DRAŽIĆ: Da se slučajno ne zagovoriš.

VIDIĆ: Ne staraj se!

DRAŽIĆ: Uostalom, ja ti u podobnom slučaju stojim na usluzi.

VIDIĆ: Hvala lepo!

DRAŽIĆ: No, no — mi se muški već razumemo. A sad zbogom!
Gledaj što pre, ja ću doći malo docnije. Zbogom! Samo pazi da ne opazi moja žena! (Ode).

VIDIĆ (govori sa njim): Nemaj brige!

ŠESTA POJAVA

VIDIĆ

VIDIĆ: Hm! Ko bi to mislio! Laza i gospoña Evica! Da sam danas umro, ne bih ni to znao! Hajd već sad što mu drago! (Gleda pismo).

Koliko uzdisaja, koliko zakletava i koliko ortografičnih pogrešaka nema u ovom pismu! Hoću l' da ga pročitam? — Nisam ljubopitan!

Znam napamet šablone po kojima se pišu takva pisma. Hajde, dakle, da ga zapečatimo pečatom večite zaboravnosti. (Priñe stolu i upali sveću i taman da zapečati pismo, uñe Marija).

SEDMA POJAVA

VIDIĆ i MARIJA

MARIJA: Na zdravlje spavanje, gospodine mužu! Jesmo li se ispavali?

VIDIĆ (trgne se i turi pismo u džep. — Za sebe): Moja žena!

MARIJA (za sebe): Nešto je turio u džep!

VIDIĆ: Ženice draga, jesi li ti?

MARIJA: Mužu dragi, a šta ti radiš?

VIDIĆ: Ja?... Ja? ... Baš ništa!

MARIJA (za sebe): Krije nešto od mene!

VIDIĆ (za sebe): Sav sam se zbunio!

MARIJA: A šta ti gori sveća?

VIDIĆ: Sveća? A gde gori? Ha, ha, ha! To je baš smešno, kad na danu gori sveća.

MARIJA (za sebe): Nešto se ušeprtljio! (Naglas). Da nisi pečatio pismo?

VIDIĆ: Ko? Ja? — Bože sačuvaj! Upalio sam cigaru.

MARIJA: Ta ti ne pušiš!

VIDIĆ: Ne pušim? — Imaš pravo! Ja sam na to sasvim zaboravio.

MARIJA: Pa da što si sveću upalio?

VIDIĆ: Zašto? — A da, sad se sećam! Hteo sam da vidim gori li dobro, jer su sada sveće tako rñave, tako rñave, da je to strahota i pomisliti.

MARIJA (za sebe): Nije ništa istina!

VIDIĆ (za sebe): Jedva sam se jedared izvukao!

MARIJA (za sebe): Ja moram doznati šta je u stvari. (Naglas). Nije niko bio kod tebe?

VIDIĆ: Niko na svetu! A, da, jeste, bio je ovde Dražić. Poslala ga njegova žena da nam kaže da će doći na posle podne! Ha, ha, ha! Lep muž, taj siromah Laza!

MARIJA: Pa šta ti je smešno na njemu?

VIDIĆ: Zar ne vidiš kako ga žena drži u kordi? Siromah Laza, baš je pod papučom!

MARIJA: To je znak da svoju ženu voli!

VIDIĆ: Hoćeš da rekneš, valjda, da ja tebe ne volim!...

MARIJA: To nisam rekla, al' tek...

VIDIĆ: Al' tek bi volela da sam i ja pod papučom! Zar ti nisi srećna i zadovoljna?

MARIJA: Ja to nisam rekla, al' tek.

VIDIĆ: Pa šta je, dakle, to „al' tek"?

MARIJA: Ništa ... detinjarije!

VIDIĆ: No, no, mora da je što u stvari! Ded' da vidimo, hoću li pogoditi! (Približi joj se i obgrlivši je, gleda joj u oči). Treba li nova

haljina? (Marija maše da ne). Nov šešir? (Ona maše da ne). Bi li išla na besedu? (Ona maše da ne). Dakle šta je?

MARIJA: Ništa, kazala sam da nije ništa! Ja sam srećna i zadovoljna, al' tek bih volela...

VIDIĆ: No?

MARIJA: Da nisi ...

VIDIĆ: Šta?

MARIJA: Lečnik!

VIDIĆ: Tako? A zašto to?

MARIJA: Zato što lečnik ide da leči!

VIDIĆ: Da šta bi ti volela da radi lečnik?

MARIJA: Ide svakog da leči!

VIDIĆ: A da koga bi ti htela da leči?

MARIJA: Ja bih htela da samo — muške leči.

VIDIĆ: Tako? Sad smo, dakle, načisto; znamo gde boli! Marija, pogledaj mi u oči, pa reci istinu: jesi li ti na mene ljubomorna? (Ona spusti glavu i ćuti). No? Na sredu sa istinom: jesi li ljubomorna? (Ona maše glavom da jeste). Dakle, jesmo! Tu leži ono „ali"! A zašto smo ljubomorni, to ne znamo ni sami, ili ćeš možda reći zato što me voliš?

(Ozbiljno). Draga moja Marija, osnovi prave, iskrene ljubavi, to su poštovanje i poverenje. To su dva stuba na kojima leži prava ljubav i što su ti stupci viši, to je i ljubav uzvišenija. Pa, kao što ne sumnjam da me ljubiš i poštuješ, to treba i da imaš poverenja u mene, a time činiš srećnim i mene i sebe, jer je ženska onda najsrećnija kad ume

drugoga da usreći. A znaš li šta je ljubomora? — Ljubomora je glas nepoverenja, a nepoverenje je crvić koji, što veći biva, tim veću jamu kopa u poštovanju. A nestane li poštovanja i nastane li nepoverenje, nestane i ljubavi. Pa sad reci, Marija, jesi li ljubomorna na mene?

MARIJA (živo): Ne, nisam i nikada neću biti!

VIDIĆ: Onda je sve dobro! Mir je učinjen! Još ćemo samo da ga potvrdimo pečatom! (Poljubi je, utom uleti Jovan).

OSMA POJAVA

JOVAN i preñašnji

JOVAN (s vrata): Jedan čovek moli da odmah dođete jednoj bolesnici.

VIDIĆ: Ko je bolestan?

JOVAN: Jedna gospoña.

MARIJA (naglo): Kako se zove?

JOVAN: Ne znam, nije mi kazao ime.

VIDIĆ: Evo me odmah! Marija, daj mi brzo moj kaput i šešir!

MARIJA (donese i obuče mu ga): Zašto ga nisi pitao? — Uvek treba da pitaš kako se zovu bolesnici.

JOVAN: Razumem!

VIDIĆ: Zbogom, dete moje! (Jovanu). Hajdemo. (Odu).

DEVETA POJAVA

MARIJA

MARIJA: Opet je morala ženska da se razboli! Zašto ne muški? Ja ne znam ima li svaki doktor toliko pacijentkinja, ili je to slučaj samo baš kod mog muža! Svaka zove njega, kao da nema drugih doktora u varoši! Oho, ja sam kanda opet počela biti ljubomorna? Ne, to ne sme biti, to nije lepo od vas, draga Marija! Vaš muž vas zaista iskreno voli, sve vam čini, i više nego što bi trebalo. Vi ste, draga Marija, jedno neblagodarno stvorenje! Da, da, ja sam tako srećna, tako zadovoljna!

(Zamisli se). Samo da mi je znati, šta je turio u džep? Pa zašto ne bih znala, nisam li ja njegova žena? Muž ništa ne treba da taji od svoje žene, to bi bio znak nepoverenja, a baš je sam kazao da je poverenje osnov prave ljubavi. (Uzme šlafrok i turiv ruku u džep, izvadi pismo).

Jedno pismo i to bez adrese? Šta može biti u njemu? Je li to lepo da ga ja otvorim? Sad već moram, ne bila ga izvaditi! (Otvori ga i čita).

„Dragi moj! Tvoje sam pismo primila i poljubila. Veliš da ćeš doći u šest sati, a ako želim pre, da ti javim. Dakako, što pre to bolje! Tako ćeš se bar oprostiti nenasnosne posete koja te očekuje. Moji još ništa ne znaju, zato naša ljubav mora ostati tajna. Čuvaj se, molim te, da se kako ne odaš. Skorim doviđenja. Tvoja Evica." Evica! Dakle ljubavno pismo od Evice, na njega, moga muža! Sramota, po sto puta sramota!

Moj muž, dakle, mene vara, mene, svoju ženu koja ga tako voli! Moj muž, dakle, sa drugom ljubav provodi? Je l' to poštovanje? Je l' to poverenje? Nenasnosne posete! Njemu je nenasnosno kad je u svojoj kući, sa svojom ženom? Ne, to ne mogu preživeti, to je smrtni udar za mene! (Padne na kanabe i jeca).

DESETA POJAVA

MARIJA i SOFIJA

SOFIJA (ulazeći): Dobar dan, Marija! Već sam dvaput kucala, pa mi se niko ne odziva. Ali šta vidim, tvoje su oči pune suza? (Marija ćuti). Šta je? Govori, šta se zbilo?

MARIJA: Ah, ja sam vrlo nesrećna!

SOFIJA: Ti nesrećna! A, zašto to? (Skine šešir i mantil).

MARIJA: Zašto? Zato... što su muževi neverni, izdajice, nisu vredni da žive!

SOFIJA: Koji muški, valjda nisu svi?

MARIJA: Šta ja znam za druge; ja znam samo za svoga muža!

SOFIJA: Tvoj muž neveran? To ne može biti!

MARIJA (pruži joj pismo): Evo, evo čitaj! Moj muž stoji u ljubavnoj korespondenciji sa gospoňom Evicom! Ta to je sramno!

SOFIJA (pregleda pismo): Nečuveno!

MARIJA: Mene izdati?!

SOFIJA: Tako lepu ženicu!

MARIJA: I drugu voleti!

SOFIJA: Tako matoru vešticu!

MARIJA: A ovamo se pretvarati da me ljubi!

SOFIJA: I ti si, sirotica, verovala!

MARIJA (srdito): Neću da znam više za njega!

SOFIJA: Treba da se rastaviš! (Udari u smeh).

MARIJA: Ti se smeješ? (Sofija se smeje dalje). Tebi je moja nesreća smešna?

SOFIJA: Draga Marija, oprost, al' se moram smejati kad te vidim tako žalosnu zbog jedne malenkosti.

MARIJA: To je kod tebe malenkost?

SOFIJA: Malenkost — ludorija, kako hoćeš!

MARIJA: Ja te ne razumem!

SOFIJA: Ko bi se još zbog toga jedio!

MARIJA: Zar to nije dosta, kad moj muž mene vara i s drugom ljubav provodi?

SOFIJA: To je samo znak tome da u njegovom srcu ima mesta za dve.

MARIJA: Al' to ne sme biti!

SOFIJA: Al' to ipak biva.

MARIJA: Dakle da se zadovoljim!

SOFIJA: To radi svaka pametna žena.

MARIJA: Lepa načela!

SOFIJA: Nisu lepa, al' su korisna. Već me slušaj. Kaži ti tvome mužu: „Jesi li čuo, ostavi se ti Evice, dosta sam ti i ja na vratu!" Ako

je tvoj muž pametan, on će uvideti pa će se okaniti Evice; ako nije, onda je badava plač i jadikovanje.

MARIJA: Moram reći da me tvoje reči nisu utešile. Još sam nesrećnija nego što sam bila!

SOFIJA: Umirićeš se dok použinamo. Zbilja, jesi li pripravila užinu? Da, ti nemaš sada čuvstva za što drugo! Misli su ti sasvim obuzete ljubavnim pismom gospođe Evice. Al' ja, bogme, ja sam manje sentimentalna, a više gladna.

MARIJA: Imaš pravo, ja sam na kafu i zaboravila! (Zazvoni i Jovan uñe). Postavi i donesi kafu. (Jovan postavi i ode).

SOFIJA: Tako! Ko bi se jedio na muške! Nisu vredni da čovek zbog njih pokvari apetit. Pa onda — što se mi više jedimo, to se oni bolje smeju; štaviše, onda se najviše ponose kad im prebacujemo da su neverni i nestalni. Kad ih čovek gleda kako se razbacuju, mislio bi sve su ženske očarali, a ovamo ne mogu ni sa jednom da izañu na kraj. Pa onda da se još jedimo: Oho, slatki moji, možete čekati dok se ja razjedim! (Jovan unese kafu). Kafa je tu! Hoćeš malo šećera, Marija?

MARIJA: Ja neću ništa!

SOFIJA: Zar gorku kafu?

MARIJA: Nikakvu! Nemam gladi!

SOFIJA: Bogme nemaš pravo! Kako je lep skorup, pa tek ovaj kuglof!

Marija, ja ti kažem, ovaj ti je kutlof ispao za rukom.

JEDANAESTA POJAVA

DRAŽIĆ i preñašnji

DRAŽIĆ (ulazi): Dobar dan milostiva! — A gle, moje žene, već je ovde.

SOFIJA: I to ima već skoro po sata.

DRAŽIĆ: Zadržao sam se malo. Vasa nije kod kuće?

MARIJA (s podsmehom): O, on ima vrlo važna posla. Jedna se gospa na smrt razbolela!

DRAŽIĆ: Vi to tako rekoste, kao da ništa ne verujete!

MARIJA (s podsmehom): Ja sve verujem, ja sam vrlo dobra duša, mene je vrlo lako uveriti!

DRAŽIĆ: Milostiva, vi mi izgledate razdraženi! Smem li zapitati za uzrok?

SOFIJA: Malenkost — Jedno ljubavno pismo!

DRAŽIĆ: Ljubavno pismo? (Za sebe). Šta čujem u zao čas!

SOFIJA: Marija našla jedno ljubavno pismo!

DRAŽIĆ: E, da! (Za sebe). Jeza me prolazi!

SOFIJA: Gde si ga, bogati, našla?

MARIJA: U šlafroku svoga muža.

DRAŽIĆ (za sebe): Sad me već hvata groznica, jer nema sumnje da je to moje pismo!

SOFIJA: Predstavi sebi, neka gospoña Evica!

DRAŽIĆ: Nikad nisam čuo za to ime! (Za sebe). Kako hladnokrvno govori, mislio bi čovek da ne zna ništa! O ženske!

SOFIJA: Bacila se u ljubavnu korespondenciju sa gospodinom.

DRAŽIĆ (za sebe): Sad će se svaliti grom!

SOFIJA (lagano): Videćemo.

DRAŽIĆ (za sebe): Šta čujem?

SOFIJA: Po svoj prilici da je gospodin Vidić sa gospoňom Evicom korespondovao.

MARIJA: O zacelo, zacelo!

DRAŽIĆ (za sebe): Oni dakle drže da je Vidić! (Prsne u smeh).

MARIJA (Zajedno): Vi se smejete?

SOFIJA (Zajedno): Ti se smeješ?

DRAŽIĆ (za sebe); A da! (Snuždi se ujedared). Ja? — Bože sačuvaj, stvar baš nije nimalo smešna!

MARIJA: Je l' te da nije?

SOFIJA: O, naprotiv, vrlo!

DRAŽIĆ: Ja držim da muž treba samo svoju ženu da ljubi, osobito takvu, kao što ste vi, milostiva!

MARIJA: To sam i ja mislila!

SOFIJA: Ja to baš ne držim za Sveto pismo.

DRAŽIĆ: Samo za svoju ženu da živi!

MARIJA: Tako sam i ja mislila!

SOFIJA: Hm, hm!

DRAŽIĆ: A ne da svoju ženu vara! Zaista moram reći da Vasa nema srca!

MARIJA: Je l' te da nema? Vi zacelo ne biste tako što učinili?

DRAŽIĆ: A, bože me sačuvaj! (Za sebe). Samo sada da dobro proñem!

SOFIJA: Pa baš i da učini!

MARIJA: Vama je vaša žena najmilija, je l' te?

DRAŽIĆ: Kakvo pitanje? — Nema sumnje!

SOFIJA: Pa baš da i nije!

MARIJA: Al' moj muž, on ne mari za mene! Ja ga nisam u stanju usrećiti, on je — jedna izdajica!

DRAŽIĆ: Lola, milostiva, prava lola!

MARIJA: On je nevernik!

DRAŽIĆ: Bekrija je! Sram ga bilo! Ja mu svoje prijateljstvo otkazujem! Mogao bi me još pokvariti! (Za sebe). Sad moja žena uživa!

SOFIJA: Tako ga osućivati zbog jedne malenkosti! Nemate pravo.

DRAŽIĆ: Ali, ženo!

SOFIJA: Nema tu „ali“; nemate pravo! Svi ste vi muški jednaki! Nisi ni ti bolji, pa se zato ne žestim ni najmanje!

DRAŽIĆ: Ti dakle misliš ...

SOFIJA: Iz tebe, Marija, govori ljubomora, a iz tebe zavist, to je sve! Treba biti hladnokrvan kao ja! Al' šta ćemo kad je to malo njima dato!

Al' evo ide neko.

MARIJA (sluša): To je on!

DRAŽIĆ: On? (Za sebe). Sad će biti komedije! (Naglas). Ženo, da mi idemo kući, znaš kako je ... Kućevni prizori!

MARIJA: Ne, ne, ostanite ovde, ja vas molim!

DRAŽIĆ: O, ne, to nikako! U ovakvom je trenutku svako prisustvo neprijatno. Ženo, hajdmo kući.

MARIJA: Ja vas molim, ostanite da budete svedok moje nesreće i njegove lažljive ljubavi!

DRAŽIĆ: Al' ja ko mislim..

SOFIJA: No, sad već ostanimo kad nas moli.

DRAŽIĆ (za sebe): Ej, Lazo, sad si, kanda, dolijao!

DVANAESTA POJAVA

VIDIĆ i preñašnji

VIDIĆ (stupi): Dobar dan! Dobro nam došli! — Izvinite me što nisam kod kuće bio, al' dužnost je pre svega!

MARIJA (za sebe): Dužnost je pre svega svoju ženu ljubiti!

VIDIĆ (pristupi Dražiću): Zdravo, Lazo, jesi l' odavno već ovde?

DRAŽIĆ (hladno): Dosta sam rano došao. Ne biste li mi, možda, vi umeli rastumačiti mislio bi čovek da se središ na mene! A moja ženica, šta mi ona radi?

MARIJA (za sebe): Kako je sladak — zmija jedna!

VIDIĆ: No, Marija, zar ti nemaš reči za svoga muža?

MARIJA (srdito): Nemam!

DRAŽIĆ (za sebe): Počinje sevati! Ja bih tako voleo ići kući!

VIDIĆ (začuñeno): Šta je to? — Laza je hladan, moja žena srdita? (Okrene se Sofiji). Ne biste li mi, možda, vi? umeli rastumačiti ovaj čudnovati pojav?

SOFIJA: Zaista, ja ne znam da li sam baš ja za to pozvana!

MARIJA: Reci mu slobodno. Molim te, reci mu! Ja i tako ne mogu od ... od ... od jeda!

DRAŽIĆ: A ne, nipošto, Sofija! To se tebe i mene ništa ne tiče! Već slušaj ti mene, hajdmo kući!

VIDIĆ (srdito): Sad mi je već dosta, il' mi recite šta je il' ja idem od kuće!

SOFIJA: Pa ništa, boga vam, malenkost... jedno ljubavno pismo!

DRAŽIĆ: Već videćeš kakvo... docnije.. - drugi put! Ženo, hajdmo kući!

MARIJA: Kako se čini nevešt, to je već suviše!

VIDIĆ: Do sto vraga, šta je suviše?

MARIJA: Ti misliš da mi ništa ne znamo!

VIDIĆ: Šta znate?

SOFIJA: Dakle da vam ja kažem. Tajna sa ljubavnim pismom od gospoñe Evice otkrivena je!

VIDIĆ: Šta? (Udari u smeh).

MARIJA: On se smeje!

DRAŽIĆ (za sebe): Ej, naopako, ej, naopako! (Naglas). Ženo, hajdmo kući!

VIDIĆ (smeje se jednako): Ja ... nisam... kriv. Žao mi je... sasvim sam zaboravio.

MARIJA: Naravno! Takve se stvari ne drže u šlafroku!

VIDIĆ (smeje se): Da, da, u šlafroku! — Tamo sam ga i zaboravio!
Ha, ha, ha!

DRAŽIĆ (za sebe): Ej, naopako! (Naglas). Ženo, hajdmo kući!

MARIJA: I ti ne osećaš nikakvog kajanja? Nemaš nikog da moliš za oprostjenje?

VIDIĆ (umiri se): Istina je! (Pristupi Dražiću i pruži mu ruku). Dragi prijatelju, oprosti. Moja je zaboravnost svemu kriva!

DRAŽIĆ (otima se): Šta! Ja da ti oprostim? Ja ti nemam šta opraštati!

VIDIĆ: Znam ja već! Posle ću i tvoju ženu moliti, ali tek moram prvo tebe!

MARIJA: Šta to znači?

SOFIJA: (Zajedno): Šta to znači?

VIDIĆ: Znaš, kako su me onako brzo odazvali, sasvim sam zaboravio na pismo.

DRAŽIĆ: Kakvo pismo? Ja ne znam ni za kakvo pismo!

VIDIĆ: Ta zaboga, čoveče, šta kriješ, kad se već sve zna! Nisi li ti bio danas posle ručka kod mene?

MARIJA i SOFIJA (Zajedno): Pa onda?

VIDIĆ: Pa nisi mi ti predao ono nesrećno pismo da ga predam gospođi Evici, jer nećeš više da imaš posla s njome?

MARIJA: Dakle to nije tvoje pismo?

VIDIĆ: Dakako da nije.

SOFIJA: I to je pismo moga muža!

VIDIĆ: Dakako da je.

MARIJA: Trebalo je, dakle, ti samo da ga predaš?

VIDIĆ: Ta, dakako?

SOFIJA: Pa ste ga zaboravili u šlafroku?

VIDIĆ: Ta dakako! Trebalo je prvo da ga zapečatim, pa je na to ušla moja žena i ja ga onda sakrijem u džep!

MARIJA (padne Vidiću oko vrata): Slatki moj Vaso, kako sam nepravедna bila!

SOFIJA (na Dražića): Vile ušle u tebe, dakle to su tvoja pisma?

DRAŽIĆ (pogleda na nebo): Gospode, u tvoje ruke predajem duh svoj!

SOFIJA: Odgovaraj! Šta ćutiš, varalico, izdajico, neverniče, zlikovče!

Je li to za jednog oženjenog čoveka koji ima tako dobru ženu? Zar se tako drži zakletva vernosti koju si mi pred oltarom učinio?!

MARIJA (koja je međutim k sebi došla, smešeći se): Malenkost — ludorija! Ko bi se još zbog toga jedio!

SOFIJA: Šta? Zar to nije dosta da moj muž mene vara i da s drugom provodi ljubav!

MARIJA: To je samo znak da u njegovom srcu ima mesta za dve!

SOFIJA: A to ne sme biti!

MARIJA: Ali to ipak biva!

SOFIJA: Zaista lepa načela!

MARIJA: Nisu lepa ali istinita! Vidiš, Sofija, ja bih na tvome mestu rekla: „Jesi li čuo, Lazo, ostavi se ti Evice, dosta sam ti i ja na vratu.”

SOFIJA: Ja sam najnesrećnija žena na svetu! (Plače).

MARIJA: Umirićeš se dok te proñe prva vatra! (Sedne za sto).
Hoćeš malo kafe? Kuglof je da ne može bolji biti!

SOFIJA: Neću ništa! Hoću da idem! Kuda? To ne znam, al' tek idem
u svet, dovraga, u pakao! (Padne na kanape i plače).

MARIJA: Ko bi se jedio za muške? Nisu vredni da čovek zbog njih
pokvari apetit. Pa onda što se mi više jedimo, to se oni sve više
smeju; štaviše, ponose se kad im čovek prebaci da su nestalni i
neverni. Nije li tako, draga Sofija?

SOFIJA (ujedared Ćipi, pa Lazi): Sad taki da si mi rekao: ko je ta
Evica?

DRAŽIĆ (za sebe): Počinje ispit! (Naglas). Evica! Nikada nisam ni
čuo za nju! Jesi li ti, možda, Vaso brate!

SOFIJA: Tebe ja pitam, tebe! Govori! Otkuda ti ovo pismo?

DRAŽIĆ: To pismo! Otkuda meni to pismo? A da, to pismo,
predstavi sebi samo, to sam pismo ja našao! Da, da, sasvim se
dobro ojećam.. „
Ja sam to pismo našao.

VIDIĆ (za sebe): Laže krasota!

SOFIJA: Našao? A gde si ga našao?

DRAŽIĆ: Gde? Čekaj, molim te! Gde sam ja to pismo našao?

VIDIĆ (za sebe): I ja sam ljubopitan!

DRAŽIĆ: Da, našao sam ga kad sam išao Vasi da mu javim da ćeš
doći posle podne u posetu, kao što si mi bila rekla da javim, da ne bi
gospoña Marija kud god na drugo mesto otišla, što sam i učinio. Eto
neka kaže Vasa.

SOFIJA: Pismo, pismo, gde si pismo našao?

DRAŽIĆ (uplašeno): Našao sam ga... našao sam ga ... tu.

SOFIJA: Tu?

DRAŽIĆ: Tu!

SOFIJA: U ovoj sobi?

DRAŽIĆ: Da, u ovoj sobi!

VIDIĆ (za sebe): Taj laže!

SOFIJA: Dakle, to nije tvoje pismo?

DRAŽIĆ: Moje? No to bi lepo bilo, to je uvreda za mene!

SOFIJA: A otkuda da se pismo u šlafroku nađe?

DRAŽIĆ: U šlafroku? (Za sebe). Šta ću sada da kažem? (Naglas).
U
šlafroku se otuda našlo što ga je Vasa u šlafrok turio. Eto neka kaže Vasa.

SOFIJA: A otkuda pismo u gospodina Vidića kad si ga ti našao?

DRAŽIĆ: Otkuda? Ta, zaboga, ja sam pismo našao pa sam ga predao Vasi.

SOFIJA: Tako? A zašto baš njemu?

CRAŽIĆ: Što se njega tiče!

VIDIĆ: Mene? Oho, Lazo!

DRAŽIĆ: To jest, ne toliko tebe... koliko... koliko .. Ko je ono potpisan na pismu?

SOFIJA: Na pismu je potpisana Evica.

DRAŽIĆ: Dakle se Evice tiče.

SVI: Evice?

DRAŽIĆ: Da Evice!

VIDIĆ: Moje sestre?

MARIJA: Moje zaovice?

DRAŽIĆ (za sebe): Krasna misao! (Naglas). Ta dakako! Ne zove li se ona Evica?

SVI: Tako je!

DRAŽIĆ: Pojmite li, dakle, sad celu stvar? Ja sam našao jedno pismo ovde u sobi. Potpisana Evica! Pismo ljubavno! Brat joj najbliži! Komedija, skandal, plač, suze, eto kako se pismo našlo u šlafroku? (Za sebe). Hvala bogu, kad sam se izvukao!

VIDIĆ (za sebe): Ovaj ume da laže!

SOFIJA: Dragi mužu, onda oprostite! Stvar onda sasvim drukčije izgleda! Dakako, mogla sam se odmah setiti, ali ko bi pomislio — Evica! Hoćeš li mi oprostiti?

DRAŽIĆ: Upravo ne bi trebalo, nisi zaslužila, ali ja sam dobar čovek, pa ne mogu da se na tebe rasrdim. (Priđe joj).

MARIJA: Evica da piše ljubavna pisma, to ne može biti! Ona je tako mlada, mirna, ni s kim nema poznanstva, osim sa gospodinom

Milanom, a s njime, kad ovamo doñe, ni dve reči ne progovori. Ne, to ne može biti! Uostalom, možemo je zapitati. Da pošljemo po nju.

DRAŽIĆ: To nikako! Ja to ne mogu dopustiti! Stidljiva mlada devojka, pa da se pred nama ispoveda! To ne ide! Već kad budete nasamo s njome, onda je možete zapitati; ali pred nama svima, nipošto! (Za sebe). Samo bi mi još to trebalo! (Naglas). Ženo, hajdmo kući.

MARIJA: Evo je gde dolazi kao naručena.

DRAŽIĆ (za sebe): Dolazi? Propao sam!

TRINAESTA POJAVA EVICA i preñašnji

EVICA: Klanjam se! (Sofiji) Ljubim ruku, milostiva! Nisam ni znala da ste ovde, inače bih ranije ostavila posao. (Gleda na sat. — Za sebe).

Već je pet sati i po, a njega još nema.

SOFIJA: Draga Evice, još uvek ste dosta rano došli.

EVICA: To mi je milo, jer to je znak da ćete duže ostati.

DRAŽIĆ: Varate se, gospoñice, jer odmah idemo kući! Nije li tako, ženice draga?

SOFIJA: Videćemo; to zavisi od Evice!

EVICA: Od mene? To ćete još dugo ovde ostati.

DRAŽIĆ (za sebe): Zbogom, nado!

MARIJA: Ko zna!

EVICA: Ja znam, draga snaho, jer mi je društvo milostive gospe svagda prijatno bilo.

MARIJA: Hm! hm! A šta ti je još prijatno?

EVICA: Kakvo pitanje! Ima toliko prijatnih stvari, da bi teško bilo sve nabrajati. (Za sebe). Još ga nema!

MARIJA: Na primer — ljubav.

EVICA: Za ljubav ne znam da li je prijatna. (Za sebe). Šta će to da znači?

MARIJA: Ipak bih rekla da znaš! Evice, pogledaj mi u oči!

EVICA: Ali, snaho!

MARIJA: Reci mi istinu, jesi li ti kadgod u tvome veku pisala pismo?

EVICA: Dakako! Bratu kad sam bila u vaspitalištu, pa onda svojim drugaricama, pa onda kad sam učiteljici čestitala Novu godinu, imendan.

MARIJA: Ali osim toga, onako drugo pismo.

EVICA: Drugo? (Za sebe). Sva strepim!

MARIJA: Da, drugo, što no kažu ljubavno pismo.

EVICA: Draga snaho, kakvo pitanje!

MARIJA: Na primer — ovo pismo! (Pokaže pismo).

EVICA (za sebe): Propala sam!

MARIJA: Ti si zbunjena, ti ništa ne govoriš?

EVICA: Draga snaho .. to pismo, istina je... ja sam pisala... ali samo radi vežbanja u stilizaciji, jer je naša učiteljka rekla da se uvek valja vežbati u pisanju pisama.

DRAŽIĆ (za sebe): Šta je to sad? Ova priznaje!

VIDIĆ: Sad već nisam dosta pametan!

MARIJA: Tako! Dakle ga nisi nikome pisala?

EVICA: Nikome! (Za sebe). Bože, čisto mi je zlo!

MARIJA: Nisi ni u koga zaljubljena?

EVICA: Ali, draga snaho!

MARIJA: I niko u tebe?

EVICA: Kakve misli!

MARIJA: E dobro, odmah ćemo videti pismo. (Uzme i čita pismo). „Dragi moj! Pišeš mi da ćeš doći u šest sati" i tako dalje. „A ako želiš pre da ti javim" i tako dalje. (Govori). Ovo se pismo, kao što se čini, izgubilo. Dakle nije ništa javljeno, i po tome će se doći tačno u šest sati. (Pogleda na sat). Još samo dva minuta, pa će biti šest.

EVICA (za sebe): Propala sam!

MARIJA: Ako niko ne doñe, onda imaš ti pravo, ali ako naprotiv (sat izbija. — Marija broji). Jedan.. dva ... tri ... četiri ... pet ... šest!

ČETRNAESTA POJAVA

MILAN, JOVAN i preñašnji

MILAN: Sluga sam ponizan! (Svi u smeh. — Evica plače. — Za sebe). Svi se smeju, a Evica plače! Šta će to da znači? (Naglas).

Izvinite moju smelost! Prošavši slučajno pored kuće, čujem sladak smeh te sam uzeo slobodu doći na koji trenutak. (Jovan mu prihvata štap i šešir — a sve nešto traži po patosu).

SVI (smeju se): Slučajno!

MILAN: Da, slučajno, i sada blagosiljam slučaj koji me je doveo u ovako veselo društvo. Ali vi, gospoñice, vi se kanda ne smeжете?

Smem li pitati za uzrok? ... (Evica ćuti). Oprostite, ali ja nisam u stanju da rastumačim što može biti povod ovome celome pojavu.

VIDIĆ: Dragi moj Milane, celom je pojavu povod jedna malenkost, a to je jedno pisamce.

JOVAN (za sebe): Pisamce!

VIDIĆ: Koje se slučajno izgubilo, i koje se slučajno i našlo.

JOVAN: Dakle našlo se? A ja sam ga toliko tražio!

VIDIĆ: Šta je? Šta bulazniš?

JOVAN: Oprostite, gospodine, ali ja sam jedno pismo izgubio, pa ga evo tražim već četiri sata.

SVI: Pismo?

JOVAN: Da, pismo koje sam dobio da predam gospodinu Milanu, ali od koga, to neću kazati.

SVI (smeju se)

MILAN (za sebe): Sve se zna!

JOVAN: Pa onda sam to pismo dobio baš kad sam spavao i tako sam ga turio u džep od šlafroka...

VIDIĆ: Od šlafroka?

JOVAN: Oprostite, gospodine, ali ja kad god spavam u naslonjači...

MARIJA: U naslonjači?

JOVAN: Onda uvek obučem gospodinov šlafrok da ne pokvarim liberije.

MARIJA: Sad je, dakle, sve jasno!

SOFIJA: Sad i ja sve razumem!

VIDIĆ (za sebe): Ja sada tek ne razumem ništa! A ti? (Pita Lazu).

DRAŽIĆ: Ni reči, jer je ono zaista Evičino pismo, ali gde je moje?

MARIJA: Dragi moj Vaso, šala je dobro izmišljena, ja ću je dobro upamtiti! Ona me je zanevek izlečila od ljubomore!

SOFIJA: Tako isto i mene, dragi moj Lazo! Nego što se ti znaš pretvarati!

VIDIĆ: No, hvala bogu, kad ste se jedared uverili o vernosti vaših muževa! Sada mi, valjda, ženo, nećeš više vizitirati šlafrok?

MARIJA: Nikad više.

VIDIĆ: A ti ga daj ovamo, i onako sam se od ovoga čuda sav ugrejao!

MARIJA: Evo, dragi Vaso! (Donese mu šlafrok).

VIDIĆ (primajući šlafrok, Lazi): Hulja bio, ako od celoga štogod razumem, jer ja se sasvim dobro sećam da sam tvoje pismo turio u džep od šlafroka, i to, ako se ne varam, baš u desni džep (turi ruku u džep), evo ovde! (Prodere se). Šta je to, ta evo pisma!

DRAŽIĆ (istragne mu pismo iz ruke): Ćuti, ako znaš šta je bog!

MARIJA (smeje se): Možete slobodno!

SOFIJA (smeje se): Nećete nas lako prevariti!

VIDIĆ: Onda je sve u redu!

MARIJA: A šta ćemo sa osuñenima? (Pokazuje na Milana i Evicu).

VIDIĆ: Oni će se uzeti, jer to mora biti pri kraju svake šaljive igre!

ZAVESA PADA